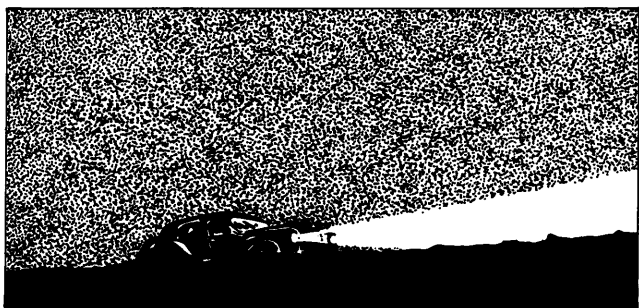

Het grote ongeluk van 1937

Pastoor de Fauwe, Rector Wevers, P. Kessels en G. Derks

door
Johan Slabbers

Aan Brug 15, langs de rijksweg van Weert naar Helmond, staat een hardstenen paaltje met een kruis erop, een monumentje. Vraag je aan oudere mensen waarom dit monumentje daar staat, dan kunnen de meesten hierop direkt een antwoord geven. Er zijn trouwens ook veel jongeren die het antwoord weten op deze vraag.

Toch is het dit jaar al precies 50 jaar geleden, dat "het grote ongeluk" daar gebeurde. Twee bekende geestelijken en een zeer notabel persoon lieten daarbij het leven. Een vierde notabele, uit Heythuysen, wist zich te redden met hulp van een man uit Ospel. Het gebeurde leeft nog steeds onder vele Midden-Limburgers, maar

Het ongeluiskruis aan "Vijftien".

vooral onder de inwoners van Leveroy, Heythuysen en Nederweert.

Het was ook niet niks wat er toen gebeurde; de Roermondse krant "De Nieuwe Koerier" besteedde aan het ongeluk meer dan een halve, en aan de begrafenis een hele voorpagina.

Er zijn nog verschillende mensen in onze streken te vinden, die de kranten van toen bewaard hebben. Het wordt dan ook hoog tijd dat er wat uitgebreider aandacht komt voor hetgeen de Limburgse bevolking eind november 1937 bezig hield. Hierbij heb ik gebruik gemaakt van citaten uit de Nieuwe Koerier aangevuld met enkele gegevens betreffende de slachtoffers.

Laten we om te beginnen teruggrijpen naar de Nieuwe Koerier van 25 november 1937 :

"ONTZETTEND AUTO-ONGEVAL TE NEDERWEERT AUTO IN ZUID-WILLEMSVAART GEREDEN

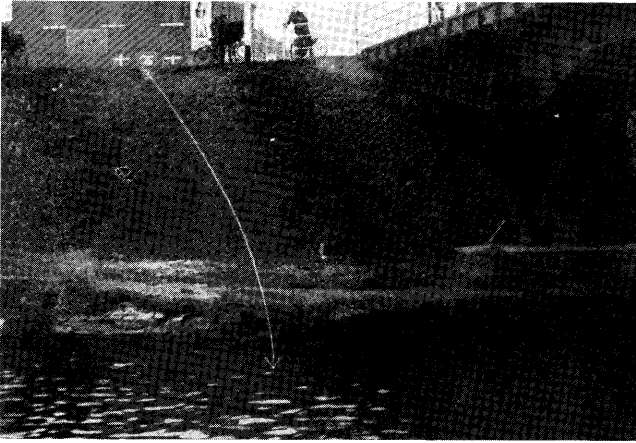
Pastoor de Fauwe, Rector Wevers en de heer Kessels verdronken.

*Een zware slag voor de boeren-organisatie.
Een der inzittenden gered.*

Woensdagmiddag tusschen kwart over vijf en half zes is nabij de Hoogbrug over de Zuid-Willemsvaart te Nederweert een verschrikkelijk auto-ongeval gebeurd, waarbij drie personen om het leven zijn gekomen.

Een auto, bestuurd door rector Wevers, geestelijk leider der Jonge Boeren en Boerinnen in Limburg, reed vlak voor de brug in het kanaal. In de auto waren, behalve rector Wevers gezeten de Z.E. heer P.J. de Fauwe, pastoor te Leveroy, de heer P.J. Kessels, lid van Provinciale Staten in Limburg, uit Heythuysen, en de heer G. Derks, landbouwer en gemeenteraadslid, eveneens te Heythuysen. Alle vier geraakten te water. Rector Wevers, pastoor de Fauwe en de heer Kessels verdronken. Alleen de heer G. Derks is als door een wonder aan den dood ontsnapt. Het gebeurde heeft grote verslagenheid verwekt in de gehele streek en niet het minst in de plaats der inwoning der slachtoffers.

Op het eerste gerucht van het tragisch ongeval hebben we ons per auto naar Nederweert gespoed. Bij de nadering van de Hoogbrug over de Zuid-Willemsvaart zagen we in het schijnsel der lampen honderden mensen op de brug staan, die nog zeer onder den indruk het droevig ongeval bespraken en naar het donkere water der vaart tuurden. Een ronde rode lichttulek lag

De plek waar de auto van de helling kantelde.

op het oppervlak. Het was het licht der nog steeds brandende lampen van de verongelukte auto, die in het circa drie meter diepe water lag. Juist toen wij uitstapten voer een schipper, die toevallig met zijn zwaar geladen boot passeerde over de plaats van het onheil, echter zonder de auto te raken.

Verhaal van den geredde

In het even terzijde van de brug gelegen café van Loon zochten we den heer G. Derks, uit Heythuysen op, de eenige geredde, die daar naar binnen was gebracht en warm onder de wol was gestopt om op verhaal te komen van de doorgestane emoties en de douche in het ijskoude water. Familieleden stonden rond zijn bed en waren blij met zijn redding, ofschoon een wel donkere schaduw deze vreugde temperde. We feliciteerden den heer D. met zijn ontsnapping aan den dood. Welwillend als altijd vertelde de heer Derks ons wat hij in deze paar benauwende seconden doorleefd had. Ze kwamen van de kringvergadering der Jonge Boeren te Weert, waar zoowel rector Wevers, als pastoor de Fauwe en de heer Kessels het woord hadden gevoerd. Rector Wevers had o.a. de Jonge Boeren er op gewezen, dat het van tijd tot tijd nodig was de remmen aan te zetten en zich te beheersen. Hij gebruikte daarbij het voorbeeld van een goed chauffeur die zorgt, dat zijn remmen in orde zijn en op tijd en goed functioneeren. Hij zelf als chauffeur moest dat ook vaak doen, temeer merkte de rector lachend op thans nu ik zoo'n kostbaren last mee voer. Hij doelde daarbij op pastoor de Fauwe en de andere heeren.

Na afloop der vergadering reed rector Wevers, die aan het stuur van de tweedeursche auto zat, met een kalm gangetje naar Nederweert. Hij moest nog naar Blerick en zou onderweg te Leveroy en Heythuysen zijn medereizigers afzetten. Rechts naast den rector zat pastoor

de Fauwe, links achterin de heer Kessels en rechts achter de heer Derks. Zoo naderden we de brug te Nederweert. "Kijk daar heb je de brug waar we over heen moeten", zeide de rector. "Daar moeten we draaien". "Toe maar", zei pastoor de Fauwe, "ik zie er niets van" en hij veegde eens over de beslagen voorruit. Juist naderde uit de richting Someren een andere auto, die voor hen de brug over reed. "Die maar achterna", zeide een der inzittenden.

Plotseling voelde daarop de heer Derks een schok. De rector had te vroeg de bocht genomen en reed de steile helling ter plaatse af een meter of vijf de diepte in. Juist daar waar hij den weg verliet is een betonnen blok in den weg uitgelaten een z.g. tankval zooals we die ook bij de bruggenhoofden te Roermond hebben.

Een fatale vergissing?

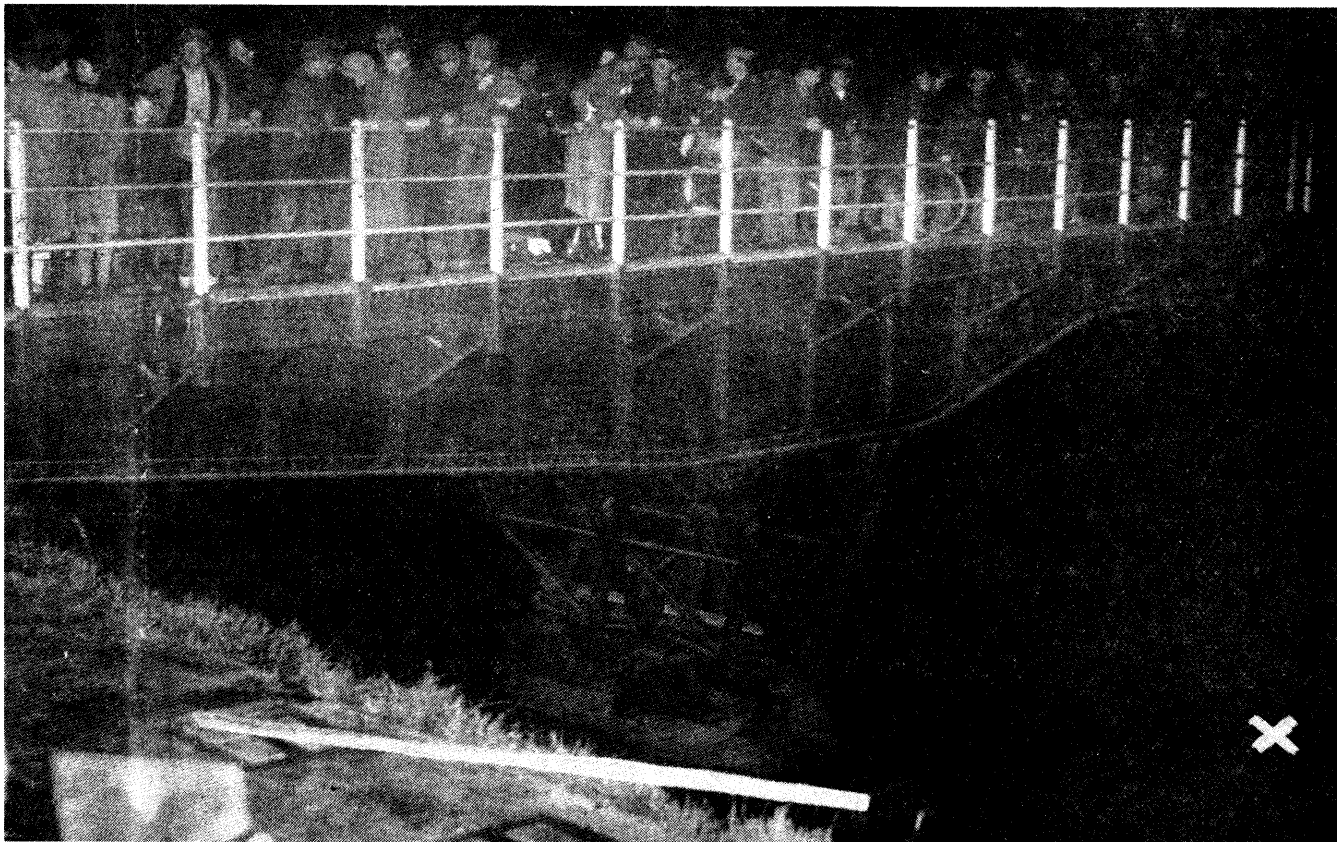
Vermoedelijk heeft rector Wevers dezen in de lampen vochtig glimmenden vloer aangezien voor den oprit naar de brug en is toen pardoos naar beneden de helling afgestort.

Daarop voelde de heer D. een tweeden sterken schok. Dat moet het moment geweest zijn waarop de auto op het twee- à drie meter kleine platform voor den waterkant aankwam. Het volgend oogenblik stortte de auto met den kop vooruit het zwarte water in. "De deur open!" was het laatste wat de heer Kessels toen luide riep. D. zag op dit moment de brug boven zich en besefte wat er ging gebeuren en het nabije doodsgevaar flitste door zijn brein.

Dan spoot en gorgelde en kolkte het water langs alle kanten naar binnen. Het werd duister en in de auto ontstond een groote ravage. De oude pastoor de Fauwe kon zich zoo vlug niet helpen en de deur bleef dicht. Ook D. greep naar den deurknop maar vond hem niet. Allen kregen water binnen. Achter in de auto onder de kap zat nog een grote luchtbel. De heer Derks, die zijn hoofd goed schijnt gehouden te hebben, haalde nog eens goed diep adem en dook toen over de leuning der voorste plaatsen naar de deur en naar buiten. Proestend en worstelend kwam hij boven en riep om hulp. Meteen hoorde hij een stem roepen "grijp dat touw!" Hij greep om zich heen en het geluk was met hem. Hij had het te pakken. "Dat laat ik niet meer los" ging het door zijn hoofd en meteen werd er getrokken. Behulpzame handen hielpen hem op den wal waar hij uitgeput ineenzakte. Op den wal is hij daarop naar het café van den heer van Loon gestrompeld, waar men hem in een bed in het sous-terrain lekker in de dekens stopte.

Wat een ooggetuige zag

Aansluitend hierop laten we volgen wat de heeren M. v. Loon en A. Janssen ons vertelden, die het ongeluk zagen gebeuren. Beiden stonden in de garage vlak aan den weg naast het café van Loon. Ze zagen de auto naderen. Het was zoo ongeveer 20 minuten over vijf. Ze maakten de opmerking, dat die wel veilig reed en hoorden dat de chauffeur ervan terugschakelde op de tweede versnelling. Tot hun ontzetting zagen ze dan hoe hij vlak daarop het stuur wendde en pardoos de helling af-

Het ongeluk trok vele nieuwsgierigen. Op de voorgrond links is de betonnen vloer van de tankval zichtbaar, die door de chauffeur voor het wegdek van de brug werd aangezien.

ging. Janssen meende dat hij nog kloppen hoorde in den wagen. Een oogenblik na den plons zwaaide de wagen nog heen en weer en ging dan de diepte in. M. van Loon greep een sleepkabel en rende naar buiten terwijl Janssen een ladder haalde om te helpen. Toen ze bij het water kwamen zagen ze Derks spartelen. Een andere jongeman uit Ospel, de heer Geraats, die ook het ongeval gezien had was moedig te water gesprongen en hielp Derks. Hij werd echter zoo door de koude bevangen, dat men ook hem moest helpen om aan wal te komen. Derks greep het door van Loon toegeworpen touw en bereikte zoo den wal.

Inmiddels waren ook mensen uit de buurt toe geschoten en hielpen. Schippers kwamen met een bootje aanvaren en de manschappen van de militaire politie, die een 100 M. verder gestationeerd zijn. Vooral deze laatsten hebben prachtig geholpen bij het reddingswerk. Een van hen, in de veronderstelling dat er nog mensen in de auto zaten sprong te water en dook om de deuren te openen.

Van de andere inzittenden had men de eerste oogenblikken niets gemerkt. Ook geen hulpgeroep hadden ze kunnen doen hooren en geen beweging aan de oppervlakte verried hun aanwezigheid. Toch moeten ze er nog in geslaagd zijn uit de auto te komen. Even later ontdekte men hen alle drie drijvend aan de andere zij der brug. Terstond schoot men toe en haalde hen met de boot waarin een schipper, M. v. Loon en de heer Nuyens gezeten waren aan wal. Kunstmatige ademhaling werd aanstonds toegepast. Vooral de militairen waren hierin zeer bedreven. Een zuurstofapparaat van

het Groene Kruis werd ook nog gehaald en gebruikt. Zoo heeft men op den donkeren walkant nabij het huis van burgemeester van Uden langen tijd gewerkt om de levensgeesten weer op te wekken. Niets mocht echter meer baten. Dokter van der Wouw moest ten slotte den dood constateeren. Eigenaardig is dat de lichamen der drenkelingen drijvende bleven. Waarschijnlijk is er lucht onder hun winterkleeding blijven zitten, die hen voor zinken behoed heeft. Ruim 50 M. van de plaats waar ze te water geraakten werden ze gevonden. Er stond tengevolge van stuwung een lichte strooming in het kanaal. De drie overledenen kunnen hoogstens 5 tot 7 minuten te water hebben gelegen. Eerst werd de heer Kessels gevonden, toen rector Wevers en pastoor de Fauwe.

Er ontstond aanstonds een groote toeloop van volk op

Het dreggen naar de auto, kort na het ongeval.

het gerucht van het ongeluk. Rijks- en gemeente politie, de marechaussee van Weert en vooral de militairen zorgden dat het reddingswerk niet belemmerd werd en hielden de nieuwsgierigen op eenigen afstand. Een der heeren kapelaans van Weert gaf de drenkelingen nog de absolutie en bad de gebeden der sterwenden.

Aan den dood ontsnapt

Ook burgemeester van Uden arriveerde kort na het ongeval ter plaatse. Ook hij was te Weert geweest en rector Wevers bood hem aan mede te rijden. Maar wijl de burgemeester per fiets was nam hij het aanbod niet aan. Misschien heeft hem dit voor een ongeluk behoed.

Per ziekenauto zijn de drenkelingen naar het St. Jansgasthuis te Weert vervoerd. Te kwart voor zeven zagen we als laatste het lijk van pastoor de Fauwe wegvoeren.

Om zeven uur branden nog steeds de lampen op den bodem van het kanaal. Kort daarop doofden ze langzaam uit".

P.J. KESSELS

Volgens een akte in het gemeente-archief van Heythuysen werd Petrus Joseph Kessels te Nederweert geboren, als oudste zoon van Jan Mathijs Kessels en Maria Catharina Deben.

P.J. Kessels

In het gemeente-archief van Nederweert is echter geen geboorte-akte van hem te vinden. We moeten dus aannemen dat hij elders geboren is.

In ieder geval woonde het gezin Kessels in 1889 wél te Heythuysen en wel op "Klein Heines" te Maxet. "Klein Heines" was niet, zoals de naam doet vermoeden, een klein boerderijtje, maar een zeer grote boerenhof, met een eigen stroomgraanmolen, en beduidend groter dan het ernaast gelegen "Groot Heines".

Officieel behoorde het gedeelte van Maxet, waar "Klein Heines" gelegen was, onder de parochie Heythuysen, alhoewel het op de uiterste grens lag. De Kessels gingen dan ook geregeld in Leveroy ter kerke en werden daarom door de Leveroyse inwoners min of meer als medeparochianen beschouwd. Zo gebeurde het dan ook dat, toen een broer van Peter zijn eerste H. Mis

deed te Heythuysen, de Leveroyse schutterij en het zangkoor hem een serenade kwamen brengen.

Jan Mathijs Kessels had trouwens te Leveroy nogal wat bezittingen. Zo bezat hij onder andere de windmolen "De Volharding" aan de Heerbaan en de boerderij "Liesjes".

Op "De Volharding", ook wel "Kesselke zieën meule" genoemd, was Peter Kessels jarenlang molenaar. Hij had daarbij de hulp van "Meule Henske", de vorige eigenaar van de molen en boerderij "Liesjes", en Peer Gubbels (van "Swels") die de molenkar reed. Leveroy was echter te klein voor Peter; hij moest verder, en waar kon dat beter dan in Heythuysen, een zeer vooruitstrevend dorp.

Laten we echter weer overgaan naar een citaat uit de Nieuwe Koerier :

"Peter Kessels studeerde aan de Landbouwwinterschool te Sittard en bleef practisch en theoretisch werkzaam ten behoeve van den Land- en Tuinbouw. Hij was voorzitter van den kring Weert van den Limb. Land- en Tuinbouw en vice voorzitter van den L.L.T.B. Hij kende den Limb. Boer, en zijn behoeften en nooden door en door en gaf zich veel moeite ook voor de verbetering van de materieele positie van den boer. De organisatie ging hem zeer ter harte. Hij bemoeide zich met de organisatie der Jonge Boeren en stichtte te Heythuysen den eersten boerinnenbond in Limburg. Voorts was de heer Kessels directeur der plaatselijke boerenleenbank, Voorzitter van den Raad van Toezicht der zuivelfabriek, voorzitter der plaatselijke afdeling van den Boerenbond, lid van het Kerkbestuur, bestuurslid van den kieskring Weert.

In 1923 werd hij gekozen als lid van den Raad en volgde zijn vader op als wethouder. Sinds 1931 was de heer Kessels lid van de Prov. Staten van Limburg.

Kenmerkend voor zijn persoon was de onkreukbare eerlijkheid en oprechtheid van den heer Kessels. Dat verschafte hem in hooge mate het vertrouwen der boeren. Hij zocht zich zelve niet bij zijn werken. Voor zijn goedgefundeerde meening durfde de heer Kessels vrij uit te komen. Dat bleek in zijn strijd voor de belangen der boeren bij de uitvoering van crisismaatregelen".

Hoe geliefd en gewaardeerd, en ook hoe hoog geplaatst Peter Kessels was, mag wel blijken uit het verslag van zijn begrafenis :

De Plechtigheid te Heythuysen

"Te Heythuysen werd de heer P.J. Kessels ten grave gedragen. Evenals te Posterholt en Leveroy was de belangstelling hier zeer groot. De overledene was een der bekendste en meest vooraanstaande persoonlijkheden uit de gemeente, maar in zijn kwaliteit als lid van Prov. Staten, hoofdbestuurslid van den L.L.T.B. enz. was hij ook ver daarbuiten in ons gewest zeer bekend en genoot algemeen de hoogachting van wie vaker met hem in aanraking mocht komen. Het was dus niet te verwonderen, dat zeer velen gekomen waren om hem de laatste eer te bewijzen.

In de stille straat waar de heer Kessels woonde formeerde zich een groote stoet. Voorop gingen de Bur-

gerwachters, dan de Jonge Boeren, de Harmonie, de bestuurders der plaatselijke organisaties, het zangkoor, een groote groep heeren geestelijken, het Kerkbestuur en gemeentebestuur met burgemeester Mertens, die de ambtsketen droeg, vertegenwoordigers van het Hoofdbestuur van den L.L.T.B., het bestuur van den Kring Weert en vele anderen.

Onder de autoriteiten bevonden zich o.m. de leden der Tweede Kamer der Staten Generaal de heeren mr. P. Truyen, ir. dr. W. Drogen en jhr. mr. G. Ruijs de Beerenbrouck, de leden van Ged. Staten de heeren Th.P. Rutten, Horst en G. Corten, Beek, de heeren Statenleden P. v. Kempen, Echt, voorzitter der Kath. fractie mr. M. Brouwers, Beesel-Reuver, de heer mr. M. Haffmans, Helden en de Z. Eerw. heer drs. J.W. Goessens, directeur van het Bisschoppelijk College te Roermond.

Voorts de heeren J.C. van Beek, voorzitter van den Z.N.Z., P. v. Haren, J. Breukers en L. Simons, resp. voorzitter, directeur en secretaris der C.R.E., ir. J. Froger, leider van den Streekplannendienst, ir. J. Verlinden, Maastricht van den Prov. Waterstaat, ir. J. Timmermans, Roermond, rijksveeteeltconsulent, de heer J.L.H. Claessen, Reuver, thans voorzitter van den Katholiek Kiezersbond in Limburg en verder vele heeren burgemeesters uit de omgeving waaronder de heer J.P. Joosten, Maasniel, opvolger van den heer Kessels in Prov. Staten en ambtenaren en personeel van het Landbouwhuis.

Onder treurmuziek werd ter kerke getrokken. Bij de kerk werd het stoffelijk overschot gedragen door het bestuur der Jonge Boeren. Jonge Wachters droegen verschillende kransen. Bij de fraaie nieuwe meisjesschool stonden de schoolkinderen opgesteld, ter hulding van hem die tijdens zijn leven voor deze school zo geijverd had.

In de met rouw versierde kerk bleef geen plaats onbezet. Aan het hoogaltaar droeg de Z. Eerw. heer pastoor Boymans een plechtige H. Mis van Requiem op met assistentie van kapelaan Reintjens en kapelaan Adams van Roggel. Aan de zij-altaren droegen de twee heerbroers van den overledene stille H. Missen op voor zijne zielerust. Het koor zong een eenvoudige stemmige Gregoriaansche rouwmis.

Na de H. Mis trok de groote stoet met de omfloerste vaandels voorop naar het kerkhof. Verschillende sprekers voerden hier het woord en juist hier bleek eerst recht hoe zeer men den eenvoudigen Kessels waardeerde en hoogachtte.

Z.H. Exc. mgr. dr. Lemmens, bisschop van Roermond, kwam de familie van den overledene eveneens condoleeren”.

Afscheidswaarden

”Burgemeester Mertens schetste den overledene, die stamde uit brave ouders, uit een groot gezin als een man met een gezond lichaam en gezonden kop, als oudste die mee moest zorgen voor de anderen. En dat deed hij voortreffelijk. Met zijn oudste zuster nam hij de plaats in van vader en moeder voor de jongeren. Twee van hen werden priester, vier kloosterzusters en de anderen bleven landbouwers. Kessels' hoofdberoep werd

leekenapostel, waarvoor hij van huis uit de eigenschappen had meegekregen. Apostel werd hij op velerlei gebied door zijn woord, zijn daden en bovenal zijn voorbeeld. In de dagelijkse H. Communie vond hij kracht en wijsheid voor zijn werk. En de dag was hem steeds te kort. Streng voor anderen, meer nog voor zich zelve, eenvoudig, eerlijk en oprecht ging hij door het leven. Hij kon menigeen harde waarheden zeggen om hem daarna even hard te helpen. Wat hij deed, deed hij in de overtuiging dat zulks het beste was.

De grootste plaats in zijn hart hadden de boeren. De overledene ging rond met nieuwe plannen om anderen nog meer te kunnen helpen toen hij midden in zijn werk werd weggerukt.

Zich wendend tot de familie Kessels sprak de burgemeester woorden van troost. Zij zullen dezen slag te boven komen, sterk door hun diep geloof.

Met een persoonlijk woord van dank tot zijn persoonlijk vriend en medewerker nam burgemeester Mertens afscheid en beloofde voor hem te blijven bidden. Een fraaie krans legde spr. op het graf.

Namens de Boeren- en Boerinnenorganisaties sprak de heer A. Deckers hartelijke woorden van afscheid (in de plaats van den heer Derks, de overlevende van het ongeval, die nog rust moet nemen). De boeren hielden van Kessels en hadden een groot vertrouwen in hun leider, die zich steeds hulpvaardig en offervardig toonde voor allen en vooral voor de kleine, ploeterende standgenooten. Zijn heengaan zal bij allen een groote leegte achterlaten. Zijn lichtend voorbeeld zullen ze volgen.

De heer Diederer, Graetheide, mede-hoofdbestuurder van den L.L.T.B., schetste den overledene als werker voor de ontwikkeling en opheffing van de boeren en vooral der jongeren. Twintig jaar lang gaf hij daarvoor zijn beste krachten en zeven jaar lang als hoofdbestuurder en 1e ondervoorzitter van den L.L.T.B. Vooral de kleine boeren zijn hem veel dank verschuldigd. Waar hij iets voor hen doen kon liet hij het niet achterwege.

De ondervoorzitter van den Kring Weert de heer Kirels uit Nederweert, wees op het smartelijk verlies voor den Kring door dit onverwacht heengaan van den heer Kessels en zijn beide priester vrienden. Gestreden en ook geleden heeft hij voor zijn boeren. Namens hen legde spr. een krans op het graf van hun onvergetelijken kringvoorzitter.

Dr. Drogen, met wien de heer Kessels in de Crisisorganisatie o.a. veel samenwerkte, prees de goedheid en vriendschap van dezen en zijn gaven van gemoed en hart. Kessels was een voorbeeld van iemand, die door zijn gezond boerenverstand, zonder veel hooge geleerdheid, maar met veel klaar en helder inzicht en begrip toch veel kon doen voor zijn organisatie. Ondanks zijn bescheidenheid was hij op hooge posten geroepen en nog hoogere waren voor hem weggelegd. Op den dag van zijn dood had hij te kiezen tusschen twee bijeenkomsten, een in Den Haag ter behartiging van de materiele belangen van den boer, de andere ter behartiging van de idieele belangen bij de Jonge Boeren in Weert. Natuurlijk koos hij het laatste, Kessels was

een waar leekenapostel en zijn fellen dood stelt zijn waarde juist in een beter licht. Zijn schoon voorbeeld zal men niet licht vergeten. Bij St. Isidorus, den boerenpatroon in den hemel zal hij thans die hem dierbaar waren op aarde niet vergeten.

De heer P. v. Kempen, voorzitter der Kath. Statenfractie, verklaarde dat Prov. Staten een gevoelig verlies leden door dit ontijdig heengaan van den overledene. Hij was een man met een helder, gezond verstand, die de vraagstukken die behandeld werden, goed beheerschte. De kleine boer en naast hem zijn geboortestreek waren hem zeer lief. Bij zijn werken hield hij steeds zijn katholieke beginselen hoog. Hij was een katholiek van de daad. God moge hem voor zijn werken en voor zijn groote naastenliefde het eeuwige loon reeds geschonken hebben.

De oudste broer van den overledene, de heer H. Kesels, dankte voor de eer zijn broer bewezen".

P.J. DE FAUWE

Pastoor de Fauwe werd geboren als boerenzoon op 21 januari 1874 aan de Maaseikerweg te Weert. Na zijn priesterstudie werd hij op 26 maart 1896 gewijd te Roermond.

Pastoor P.J. De Fauwe

In september 1898 werd hij benoemd als kapelaan te Herkenbosch waar hij vier jaar zou blijven tot hij benoemd werd als kapelaan te Helden. Twee jaar later volgde zijn bevordering tot rector in Horst-Meterik. Na vijf jaar in dit Peeldorp zijn werk te hebben gedaan werd hij benoemd in zijn oude vertrouwde omgeving Tungelroy. Hier was hij rector van 1909 tot 1921.

Vanaf 19 september 1921 was hij pastoor te Leveroy "met een taak" hij moest daar namelijk een nieuwe parochiekerk bouwen. En die kwam er, en wat voor een! Niet alleen de trots van de Fauwe en Leveroy maar van de hele streek. Elke kunstminnaar vond deze, in die jaren uiterst moderne, kerk iets geweldigs en prezen zowel bouwheer de Fauwe als bouwmeester Wielders. Het is misschien gelukkig voor de Fauwe dat hij niet meer heeft hoeven meemaken dat het bouwwerk, waarvoor hij zo hard gewerkt en geknokt had, op de nacht vóór Leveroy's bevrijding in 1944 door de Duitsers werd opgeblazen.

Pastoor de Fauwe was het die er mede voor gezorgd heeft, dat Leveroy, op cultureel en agrarisch gebied niet achterbleef, maar met de stormachtige ontwikkelingen te Heythuysen als het ware werd meegezogen en hierbij de Leveroyse zelfstandigheid wist te behouden. Vele verenigingen werden in zijn tijd te Leveroy opgericht en van de meeste was hij geestelijk adviseur.

Doch voor zijn verdiensten kunnen wij het beste het verslag van zijn begrafenis citeren :

Begrafenis Pastoor de Fauwe

"Een groote stilte hing op dezen Novembermorgen over het kleine Leveroy. Alle werk was blijven liggen. Deze stilte werd slechts gebroken door sombere klokken, die de parochianen opriepen hun beminden en zoo tragisch om het leven gekomen herder grafwaarts te komen begeleiden. In den vroegen morgen hadden ze uit piëteit en dankbaarheid een algemeene H. Communie voor den betreunden dode opgedragen. Uit alle buurtschappen spoedden ze zich nu kerkwaarts en verzamelden zich op het kerkplein. Alle verenigingen hebben zich inmiddels reeds met omfloerste vaandels opgesteld. Geruischloos stil schuiven uit verschillende richtingen auto's aan. Eerbiedig stil wacht men.

Langzaam komt er dan beweging in de massa, die zich formeert tot een begrafenisstoet, waarin we, behalve de vereenigingen en schoolkinderen opmerken Z.H. Exc. Mgr. dr. G. Lemmens, bisschop van Roermond, voorts tal van Eerw. H.H. Geestelijken, de familie en vele vrienden en bekenden van den overledene, alsmede het voltallige gemeentebestuur van Nederweert. De fanfare speelde treurmuziek. Een zestal Jonge Boeren droegen het stoffelijk overschot. De mooie landelijke parochiekerk vulde zich spoedig tot in de uiterste hoeken.

Na de laudes droeg de Hoogeerw. heer Souren, Deken van Weert, geassisteerd door pastoor J. Munnecom uit Bergen, als diaken, pastoor C.J. Ritzen uit Nuth als subdiaken en pastoor A. Derx uit Heerlerheide als presbyter-assistens een plechtigen lijkdienst op, waarbij het R.K. kerkkoor de Gregoriaansche Requiemmis stemmig ten gehore bracht.

Na de H. Mis hield de Hoogeerw. heer Souren een toespraak, waarin hij meer bijzonder wees op den diepen

De begrafenis van pastoor De Fauwe op het kerkhof van Leveroy.

geloofszin van pastoor de Fauwe en ook de andere goede hoedanigheden van hem naar voren bracht. Na de absoute, eveneens verricht door deken Souren, trok dezelfde stoet grafwaarts.

Het graf van pastoor De Fauwe op het kerkhof van Leveroy.

Hier werd aan de geopende groeve een treffende rede gehouden door den edelachtb. heer mr. J.L.M. van Uden, burgemeester van Nederweert. Namens den L.L.T.B. sprak nog de heer Lenders uit Baexem. De Weleerw. heer Jean Tindemans, kapelaan te Venlo en heerneef van den overledene, dankte uit naam van de familie voor de aan zijn heeroom bewezen eer. Na een gezamenlijk gebed van alle aanwezigen voor de ziele- rust van den beminden doode speelde de fanfare tot slot treurmuziek. Diep onder den indruk verlieten allen het kerkhof.

Leveroy had zijn herder lief tijdens zijn leven, het zal hem blijven liefhebben na zijn dood en hem in dankbare herinnering blijven gedenken. Pastoor de Fauwe zal men nooit vergeten”.

Nee, vergeten is men pastoor de Fauwe nog steeds niet te Leveroy. Op de veertigste verjaardag van zijn overlijden werd er nog een H. Mis voor hem opgedragen. Zowel in Leveroy alsook te Meterik is er een straat naar hem genoemd. En wanneer men de pastorie in Leveroy betreedt ziet men aan de muur in de gang het laatste paar zwarte klompen van de pastoor hangen, gemaakt door de Leveroyse klompenmaker Sjang Pijpers.

F.H. WEVERS

Franciscus Hubertus Wevers werd op 19 december 1893 te Roermond geboren. Na zijn priesterstudie werd hij op 16 maart 1918 gewijd. In dat zelfde jaar werd hij benoemd tot kapelaan te Heel. Hier bleef hij echter maar een half jaar. Op 8 mei 1919 werd hij benoemd tot rector aan het klooster St. Elisabeth (de Kreppel) te Heythuysen. Hier bleef hij tot 1933. In deze jaren was Rector Wevers een vaak geziene gast te Leveroy. Hij was vaak te bezoeken bij pastoor de Fauwe, waar men vaak discussieerde over de Jonge Boeren. Op tal van vergaderingen van Noord tot Zuid Limburg sprak de rector. Vlak voor zijn dood prees Mgr. Lemmens hem nog voor zijn uitmuntend werk.

Rector F. Wevers

Vanaf 1 oktober 1933 was hij rector aan de huishoudschool te Posterholt waar hij ook begraven werd :

Begrafenis Rector Wevers

”In Posterholt had om 10 uur de plechtige uitvaart en begrafenis plaats van den Zeereerw. heer F. Wevers, rector.

Zelden zal men in deze gemeente een begrafenis hebben gezien waarbij de deelname groter was dan Zaterdag het geval was.

En het was geen wonder. De Jonge Boeren en Boerinnen kwamen hun geestelijken leider de laatste eer bewijzen.

Met autobussen, auto's en rijwielen waren ze naar Posterholt getrokken, ondanks het bar slechte weer in de morgenuren. En toen omstreeks kwart voor tien het stoffelijk overschot van den overledene aan het rectoraat werd afgehaald, stonden de Jonge Boeren en Boerinnen met 65 vaandels in dichte rijen langs den weg welke van het klooster naar de kerk voert.

En steeds bleef de stroom aanhouden, van hen die den sympathieken overledene de laatste eer wilden bewijzen. We merkten o.m. op mgr. dr. van Gils, den hoogeerw. heer dr. F. Féron en mgr. Cloots van het Groot Seminarie, mgr. dr. Poels, de zeereerw. heeren Reynen en Jenniskens van diocesaan jeugdwerk, pater Jacobs, den zeereerw. heer Wolfs, aalmoezenier van den arbeid, talrijke zeereerw. heeren pastoors, rectoren en eerw. heeren kapelaans uit heel de provincie, den zeer

eerw. heer ir. Bemelmans, directeur van den L.L.T.B., de heeren Ir. Bies, Zuidema, v.d. Kroft, Dewez en van Schenkel, beambten van den L.L.T.B., ir. Witte van den Limb. Streekplannendienst, burgemeester van Macklenbergh, oud-burgemeester Geradts en verschillende burgemeesters uit den omtrek.

Om kwart voor tien werd het stoffelijk overschot door den hoogerw. heer deken Rhoen afgehaald en vervolgens door de Jonge Boeren naar de parochiekerk overgebracht.

Geen enkele vereeniging van Posterholt ontbrak in den droeven stoet, terwijl ook de gemeenteraad en het kerkbestuur meetrokken.

Biddend werd kerkwaarts getrokken langs den weg waar aan beide kanten de Jonge Boeren uit heel de provincie met omfloerste vaandels den laatsten groet brachten aan hun beminden geestelijken leider.

Droevig klonk de metalen stem der klokken uit den toren, voor den uitvaartdienst van den overledene.

Slechts langzaam vorderde de stoet, waaraan geen einde scheen te komen en langzaam vulde zich het ruime kerkgebouw. Stemmig was het hoofdaltaar met rouw omkleed. Onder het eentonig klokgelui naderden de Jonge Boeren met hun dierbaren last, bedekt met een krans van sneeuw witte bloemen en zetten de lijk-kist voor het hoofdaltaar neer.

Nadat de Laudes gezongen waren, nam de plechtige Requiemmis een aanvang, opgedragen door den hoogerw. heer Rhoen, deken, geassisteerd door den zeereerw. heer ir. Bemelmans en de zeereerw. heeren de Sevaux, leraar aan het Bisschoppelijk College te Sittard en Geradts, pastoor te Azenray, beide laatsten klasgenooten van den overledene.

Aan weerskanten van het middenschip stonden de vaandeldragers der Jonge Boeren.

Juist toen de uitvaartdienst begon nam Z.H. Exc. Mgr. dr. Lemmens, bisschop van Roermond op het hoofdkoor plaats.

Aan de zij-altaren werden H. Missen voor de zielerust van den overledene gelezen”.

Toespraak deken Rhoen

”Na de H. Mis hield de hoogerw. heer deken Rhoen een korte toespraak, waarin hij de aanwezigen aanspoorde om steeds gereed te zijn, daar de dood vaak onverwacht komt en den mensch verrast.

Spr. schetste rector Wevers als een man naar Gods hart, weggerukt in de kracht van zijn leven. Iemand die veel gedaan heeft voor den Boerenstand en voor zijn evennaaste. Vele schoone plannen had hij nog voor de toekomst, maar onbarmhartig heeft de dood hem weggerukt uit zijn vruchtbaar leven.

Laten wij den overledene onze dankbaarheid betoonen, door veel voor hem te bidden en H. Missen te laten lezen, opdat hij spoedig het loon moge ontvangen in den hemel voor zijn welbestede leven op aarde.

Hierna verrichtte de hoogerw. heer deken de absoute, waarna de stoet naar het kerkhof in het klooster trok, waar een eenvoudig graf was gedolven. En terwijl de droeve stoet naderde, klepperde het klokje boven in het kloostertorentje door de eerbiedige stilte welke rondom heerschte.

De laatste groet uit het torentje van het klooster dat den overledene dierbaar was. En nadat de hoogerw. heer deken nogmaals de absoute verricht had, werd de overledene in zijn laatste rustplaats neergelaten in den stillen kloostertuin.

De zeereerw. heer ir. Bemelmans sprak namens de familie een woord van dank en spoorde de aanwezigen, geheel in den geest van den overleden rector aan tot gebed en blijvend gebed.

Hiermede was deze eenvoudige en daardoor zoo treffende plechtigheid ten einde”.

De naam rector Wevers was in Nederweert lange tijd verbonden aan de "Rector Weversschool" die naar hem genoemd werd.

G. DERKS

De enige overlevende van het ongeluk, Guillaume Derks, was in 1937 nog de meest onbekende van het viertal, alhoewel hij toen al enkele bestuurlijke functies vervulde. Hij was o.m. al 14 jaar gemeenteraadslid en lid van de Provinciale Veeverbeteringscommissie. Derks zou echter uitgroeien tot de bekendste van het viertal.

G. Derks

Giel Derks, zoals hij meestal genoemd werd, werd op 8 mei 1897 te Heythuysen geboren op de boerderij "De Meer" aan de Stationsstraat. Op veertienjarige leeftijd bleef hij, door het vroegtijdig overlijden van zijn vader, alleen met zijn moeder achter. Hij werkte en studeerde hard in die tijd : overdag werken en 's nachts studeren "ik was zo leergierig", verklaarde Derks eens "dat er in het Heythuysen van die dagen wel geen cursus geweest is waar Guillaume Derks niet bij was".

In 1920 kocht hij, op 23 jarige leeftijd, de boerderij "den Hoek", van zijn oom en voogd, aan de Vlasstraat. In dat jaar begon Derks ook met het vervullen van zijn bestuurlijke functies. Vanaf 1923 was hij gemeenteraadslid en na de dood van Peter Kessels volgde hij deze op als wethouder. Hij zou Kessels ook nog opvolgen als voorzitter van de plaatselijke L.L.T.B.

Toen er in 1943 te Heythuysen een NSB-burgemeester kwam, trad hij samen met burgemeester Mertens af. Na de oorlog werd hij gekozen als lid van Provinciale Sta-

ten en werd toen ook prompt gekozen tot depute. Een ambt dat hij tot 1958 zou blijven vervullen. Verder was hij o.m. Voorzitter van de Prov. L.L.T.B., Commissaris van de PLEM, president Commissaris van de Waterleidingmij, Noord- en Midden-Limburg enz. Benoemd werd hij tot : Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw en Officier in de Orde van Oranje Nassau; verder nog begiftigd met de Zilveren Erepenning der Provincie Limburg en de Erepenning der Belgische Provincie Limburg.

Derks overleed op 83-jarige leeftijd, op 17 september 1980, te Heythuyzen als weduwnaar van Anna van Hertem met wie hij 57 jaar getrouwd was geweest.

P.H. GERAETS

De enige nog in leven zijnde hoofdpersoon in dit verhaal, is de nu in Baexem woonachtige Ospelnaar Pierre Geraets, de redder van Guillaume Derks.

"Ik kwam van richting Someren" zo verteld hij, "Ik had geen licht op mijn fiets en het was mistig en donker, daarom liep ik met de fiets aan de hand aan de linker kant van de weg. Toen ik aan Vijftien kwam zag ik licht onder de brug. Nieuwsgierig liep ik onder de brug door (er was daar namelijk een pad waar de schippers hun paarden leidden) en zag een drenkelling in het midden van het kanaal. Op dat moment kwam ook Frans Hochstenbach bij me, tegen wie ik zei dat hij mijn sjaal vast moest houden. Met die sjaal kon hij mij en de drenkelling uit het water helpen wanneer we aan de stekant kant waren gekomen. Daarna ging ik te water. Ik zorg-

DANKBETUIGING.

De Burgemeester, Hoofd van Plaatselijke Politie, te Nederweert brengt hierbij openlijk dank aan al degenen, die bij het noodlottig autoongeval van Woensdag 24 November II. hun hulp hebben verleend tot redding der drenkelingen.

Een bijzonder woord van dank aan COMMANDANT en MANSCHAPPEN der POLITIEBROEFEN te Nederweert, alsmede aan den Heer P. H. GERAERTS te Ospel, redder van dhr. Derks, voor hun buitengewone moed en hulp bij dit ongeval betoond.

Nederweert, 30 November 1937.
De Burgemeester voornoemd,
J. L. M. van Uden.

Geraadpleegde bronnen :

- De Nieuwe Koerier 25 november 1937 en 29 november 1937.
- Maas en Roerbode 25 april 1958.
- De Nieuwe Limburger 9 augustus 1958.
- Gemeente Archief Heythuyzen.
- Gemeente Archief Nederweert.
- De heer M. Kessels, Leveroy, neef van Peter Kessels en schoonzoon van P. Geraets, Baexem.
- G. Derks.

Tot zover de ervaringen van Pierre Geraets, waarmee we dit verhaal over "het grote ongeluk" van 1937 besluiten.

de er voor dat ik de drenkelling van achteren benaderde, zodat hij zich niet in paniek aan mij vast kon klampen, want dan zou misschien ook ik kunnen verdrieken. De drenkelling was bewusteloos toen ik met hem in de kraag ging zwemmen. Op dat moment werd er van af de wal een sleepkabel gegooid. Deze pakte ik vast en men trok ons onder de brug door naar de tankwal, waar we gemakkelijker aan de wal konden komen. Aan de kant zei ik tegen iemand dat we de drenkelling moesten draaien zodat het water uit zijn maag kon lopen. Waarop Derks plotseling zei : "loot mich mer ligke". Daarop ben ik stijf van de kou naar café van Loon gegaan, waar ik droge kleren heb aangetrokken".